

[Udenrigsministeren.]

man må anlægge en lidt historisk betragtning, kan jeg ikke lade være at sige — hvad jeg heller ikke tror hr. Guldberg er uenig i — at vi må sige, at i de generationer i Europas historie, f. eks. fra århundredskiftet op til nogenlunde vor tid, hvor den vestlige verden stort set hele tiden bevægede sig opad i rent materiel henseende, viste det sig jo, at det ikke automatisk fører til, at man arbejder for at udjævne kløften mellem rige og fattige lande. En sådan automatik har hr. Guldberg heller ikke på noget tidspunkt påstået der var; men jeg synes bare, jeg gerne vil føje det til som min bemærkning, at én ting er, at det, hvis udviklingen går os meget imod, måske kan få nogle følger, bl. a. fordi det kan være sværere at motivere og forklare, hvad vi gerne vil gøre, over for den øvrige verden, men at det, at vi går fremad, desværre ikke automatisk fører til, at man så går aktivt ind.

Jeg vil gerne helt tilslutte mig de bemærkninger, hr. Guldberg gjorde om udenrigsminister Kissingers indsats både med henblik på arbejdet i selve Mellemøstområdet og med henblik på, hvis jeg må sige det kort, hvilke gavnlige følger det kunne bane vej for både for Europa og for verdenssamfundet i øvrigt, og jeg er glad for at få denne lejlighed til at sige det.

Jeg har en del bemærkninger til hr. Arentoft. Først vil jeg gerne takke for, at hr. Arentoft slog fast, at stadig flere opgaver kun lader sig løse i bredt internationalt samarbejde; det er rart, at vi er enige med et så stort parti som fremskridtspartiet på dette punkt. Nu skal jeg lade være at være polemisk; det plejer jeg jo ikke at være, og det skal jeg heller ikke være ved denne lejlighed. Men altså: skal dette dækkes alene af en telefonsvarer, må den have flere ledninger — det tror jeg hr. Arentoft vil være helt enig med mig i — hvis der ikke for ofte skal meldes optaget.

Men når hr. Arentoft så fortsætter med at sige, at vi skal indskrænke os til opgaver, der vedrører Danmark og danske interesser, så kommer vi ind i en meget vanskelig diskussion. Det er klart, at man fra et udenrigsminister- og udenrigsministeriumssynspunkt er glad for den første erkendelse af, at der er mange internationale opgaver, men hvor skal grænsen ligge, hvis vi skal vare-

tage det, der har dansk interesse? Jeg synes, en række andre indlæg også viste, at danske interesser går meget vidt ud.

Hr. Arentoft var inde på, om det egentlig ikke var forkert, at små og store stater har samme stemmevægt i FN, og det er jo noget, man ret ofte møder. Nu skal jeg ikke nævne noget enkelt land, men hvis jeg skulle gætte — det er noget, hr. Stinus ved mere om end jeg — så ville jeg sige, at ca. 40 lande i FN nok er mindre end Danmark, vi skal måske endda en lille smule højere op, og man kan jo godt sige, det må virke urimeligt, at de har samme stemmevægt som f. eks. Kina eller Sovjetunionen eller USA. Jeg ville nu alligevel umiddelbart advare imod at gå ind i overvejelser om ændring på dette punkt. Hvor skal grænsen sættes, og skal man alene se på befolkning eller på en hel række andre spørgsmål? Man kunne måske også få nogle kunstige statsdannelse af forskellig art, hvis det at ligge over en vis grænse uden videre gav stemmer og det at ligge under en vis grænse ikke gav stemmer. Jeg vil altså advare imod den tankegang, som hr. Arentoft her var inde på.

Så gjorde hr. Arentoft nogle bemærkninger om olieboreplatformene i Nordsøen og spurgte, hvordan man forhindrede sabotage, om vi ligesom arbejdede med det, og om det ikke var en naturlig opgave for NATO. Dertil vil jeg gerne sige, at vi arbejder med de problemer, og jeg er enig i, at det er en ting, der må arbejdes med, men i modsætning til hr. Arentoft vil jeg mene, det ikke er en opgave for NATO. Da jeg for en god uge siden aflagde besøg i Oslo, var det selvfølgelig et af de spørgsmål, jeg drøftede med min norske kollega, og vi gav bagefter begge udtryk for som henholdsvis norsk og dansk standpunkt, at vi ikke mener, det er en naturlig NATO-opgave, derimod en overordentlig naturlig og vigtig opgave for de fem berørte lande, som hr. Arentoft også nævnte.

Hr. Arentoft havde nogle bemærkninger om Nordisk Råd — hr. Arentoft sagde ikke, Nordisk Råd var tung at danse med, men det var sådan noget, der lå i replikkerne. Det ville jeg godt have brugt megen tid på, men det skal jeg afstå fra ved denne lejlighed, for det er jo et af mine hjertebørn. Jeg synes nok, man fra den danske Nordisk Råds delegations side bør overveje disse